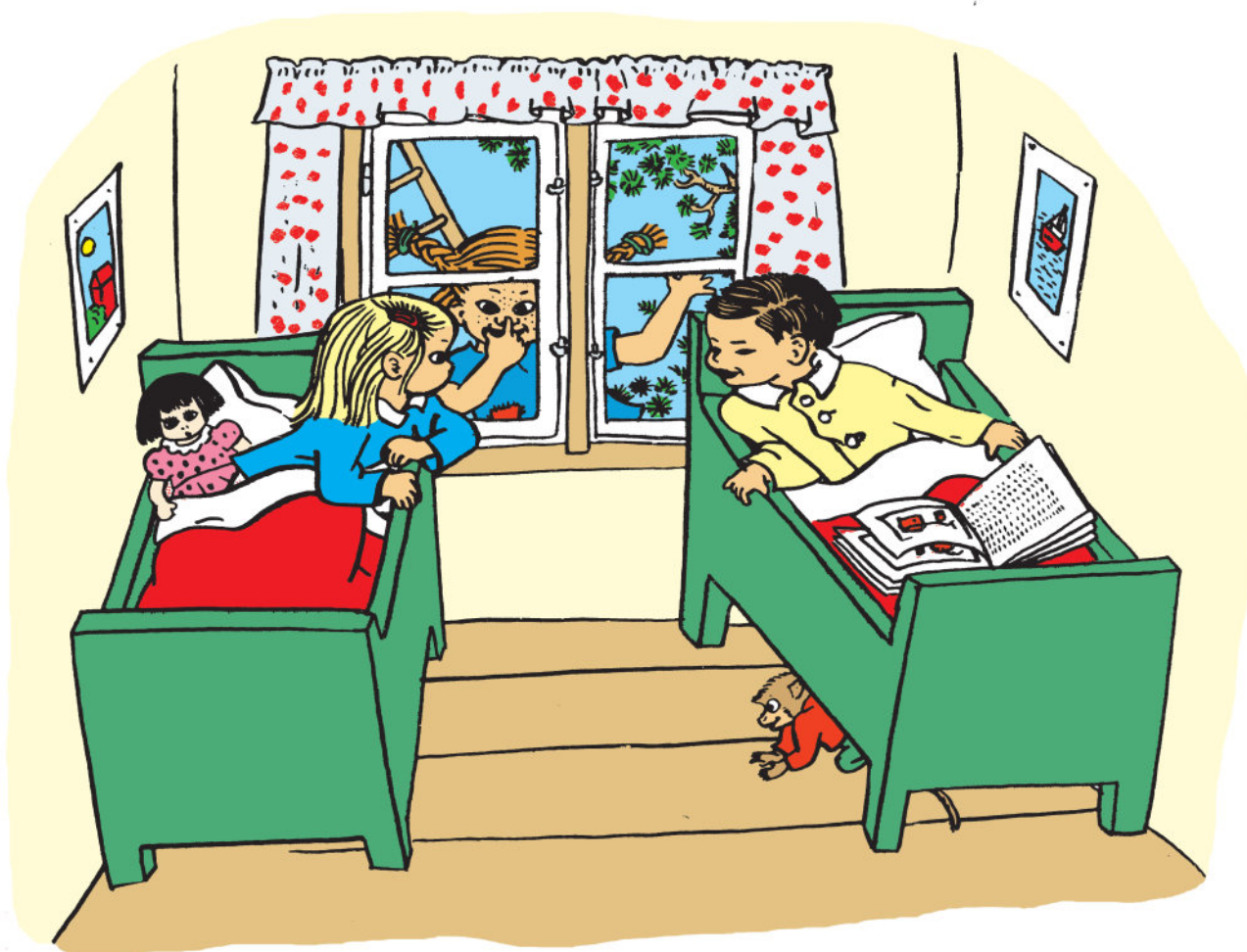

Ngày qua ngày và mùa thu đã tới. Mùa thu tới trước rồi đông đến, một mùa đông dài và lạnh lẽo tưởng chừng không bao giờ chấm dứt. Đỉnh điểm là Tommy và Annika bỗng nhiên bị lên sởi và phải nằm nghỉ ngơi trên giường vài tuần. Bác sĩ cấm Pippi vào phòng vì sợ lây. Và Pippi vâng lời, cho dù cô bé nói rằng mình có thể nghiền nát một hoặc hai tỉ con virus sởi trong một buổi chiều chỉ bằng móng tay. Nhưng không ai cấm cô bé lượn lờ ngoài cửa sổ. Thỉnh thoảng cô dí mũi vào ô cửa, vén mi mắt và làm đủ kiểu mặt xấu như con quái vật đáng sợ nhất. Rồi cô bé nói với Tommy và Annika rằng bạn nào không cười vì mấy trò của cô thì sẽ được một đồng tiền vàng. Nhưng Tommy và Annika đã cười lăn cười lộn, xem chút là ngã lăn ra khỏi giường.

Dần dần, hai bạn nhỏ khỏi bệnh và được ra khỏi giường. Nhưng mà, khiếp, chúng nhọt nhọt và gầy gơ xương. Pippi ngồi với hai anh em trong bếp nhà họ ngay hôm đầu tiên hai đứa ốm dậy. Cô bé trông chừng hai bạn ăn cháo yến mạch. Đúng ra là hai anh em nên ăn cháo nhưng chuyện đó lại trở nên rất tệ. Mẹ của cả hai đã rất lo lắng khi thấy hai đứa con ngồi gầy gầy thìa cháo.

“Các con ăn đi, cháo ngon mà!” Mẹ nói.

Annika ngoáy ngoáy bát cháo một chút nhưng cô bé cảm thấy không thể nuốt nổi dù chỉ một tí tẹo.

“Tại sao con lại phải ăn cái này?” Cô bé phàn nàn.

“Sao mà cậu hỏi vợ vẫn thế?” Pippi nói. “Tất nhiên là cậu phải ăn cháo yến mạch thơm ngon rồi. Nếu không ăn cháo thì cậu không thể lớn và trở nên to cao mạnh khỏe được. Nếu không to khỏe thì làm sao một ngày kia khi cậu có con, cậu có thể ép con cậu ăn cháo yến mạch ngon lành? Không được Annika à, thế là chưa đủ ngoan đâu.”

Tommy và Annika ăn mỗi đứa thêm hai thìa cháo nữa. Pippi nhìn bạn đầy thông cảm.

“Các cậu nên đi ra hồ một lát,” cô bé vừa nói vừa lắc lư trên ghế.
“Vì như thế thì các cậu sẽ biết cách ăn ngay thôi.”

Vừa hay lúc đó bác đưa thư đi ngang qua nhà Settergrens và trên đường đến Biệt thự Bát Nháo. Bác chợt nhận ra Pippi qua khung cửa và gọi lớn:

“Pippi Tắt Dài, có thư cho cháu đây!”

Pippi bất ngờ đến nỗi cô bé suýt ngã ra khỏi ghế.

“Một lá thư ư? Cho cháu á? Một cái thư, ý cháu là một cái thư đích thực á? Cháu phải nhìn thấy tận mắt mới dám tin đó là sự thật.”

Nhưng đó đúng là một lá thư, một lá thư với rất nhiều những con tem kì lạ trên đó.

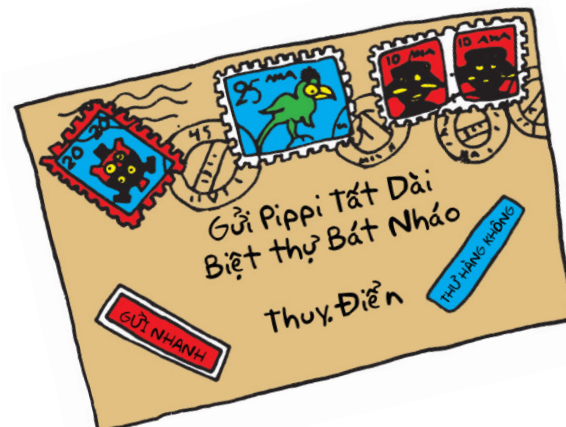
“Đọc đi cậu, Tommy, cậu giỏi đọc lắm mà,” Pippi giục.

Và Tommy bắt đầu đọc.

Pippilotta thương yêu của ta! Khi con đọc thư này, con có thể đi xuống Bển cảng Bất cứ khi nào và tìm con tàu “Cô nàng cà tưng” bởi ta đang định đến đón con tới đảo Kì Khôi sống một thời gian. Ít nhất thì con sẽ có dịp thăm vùng đất nơi cha con là một vị vua hùng mạnh. Ở đây thật sự dễ chịu nên ta tin là con sẽ thích lắm. Những tay hầu cận trung thành của ta cũng rất mong ngóng được đón công chúa Pippilotta, người thường xuyên được nhắc tới. Thế nên đừng có ý kiến gì cả nhé. Con sẽ tới – đó là nguyện vọng của người cha và cũng là đức vua của con. Gửi đến con một nụ hôn thực sự tan chảy và rất, rất nhiều những lời chúc tốt đẹp từ người cha già này.

Đức vua Efraim I. Tắt Dài
Người trị vì toàn cõi đảo Kì Khôi

Khi Tommy đọc xong, cả căn bếp im phăng phắc.

Vào một buổi sáng đẹp trời, con tàu “Cô nàng cà tưng” trang hoàng với đầy những lá cờ phướn và cờ đuôi tiến vào cảng. Rất nhiều người tụ tập trong thị trấn để chứng kiến cảnh Pippi đón cha. Pippi sốt ruột đến nỗi cứ nhấp nha nhấp nhồm. Mãi đến lúc Thuyền trưởng Tắt Dài và Pippi reo mừng rồi bắt đầu lao về phía nhau thì cầu tàu mới được bắc sang.

Thuyền trưởng Tắt Dài vui mừng vì được gặp con gái, ông tung cô bé lên trời đến mấy lần. Và Pippi, với trái tim tràn ngập niềm vui, cũng tung người cha của mình lên trời mấy bận hơn thế. Sau đó, cô bé công kênh ông trên vai và kiệu ông đi qua cả một biển người đang nhảy múa hò reo về đến tận Biệt thự Bát Nháo. Tommy và Annika tay trong tay chạy bộ theo sau.

Vài tiếng đồng hồ sau, Thuyền trưởng Tắt Dài đã nằm dài trên giường trong Biệt thự Bát Nháo để đánh một giấc ngon lành và ngày rên vang đến nỗi cả ngôi nhà rung bần bật. Trong bếp, Pippi, Tommy và Annika ngồi quanh chiếc bàn ăn.

“Lại được ra khơi một chuyến, thật là hay biết bao!” Pippi phấn khởi.

“Cứ nghĩ tới việc được ra ngoài đại dương, thế mới là tự do chứ!” Tommy và Annika thở dài.

“Và tớ cũng thật sự nóng lòng muốn nhìn thấy đảo Kì Khôi nữa cơ. Tớ nghĩ là sẽ cực vui khi được chơi đùa với những bạn nhỏ trên đảo,” Pippi nói tiếp.

Tommy và Annika lại thở dài thườn thượt.

“Các cậu thở dài gì vậy?” Pippi hỏi. “Các cậu không thích các bạn thổ dân nhỏ bé, dễ thương à?”

“Có chứ,” Tommy trả lời. “Nhưng chúng tớ chỉ biết ngồi đây và nghĩ rằng sẽ phải lâu nữa cậu mới trở về Biệt thự Bát Nháo.”

“Ừ, thì rõ là vậy,” Pippi hồ hởi nói. “Nhưng tớ lại không buồn tí nào về việc này. Tớ thậm chí tin là ở đảo Kì Khôi người ta còn vui hơn ý!”

“Tuy nhiên, sau khi nghĩ kĩ thì tớ không tin là mình muốn ở lại hẳn trên đảo đâu.”

Annika quay gương mặt nhợt nhạt và âu lo về phía Pippi.

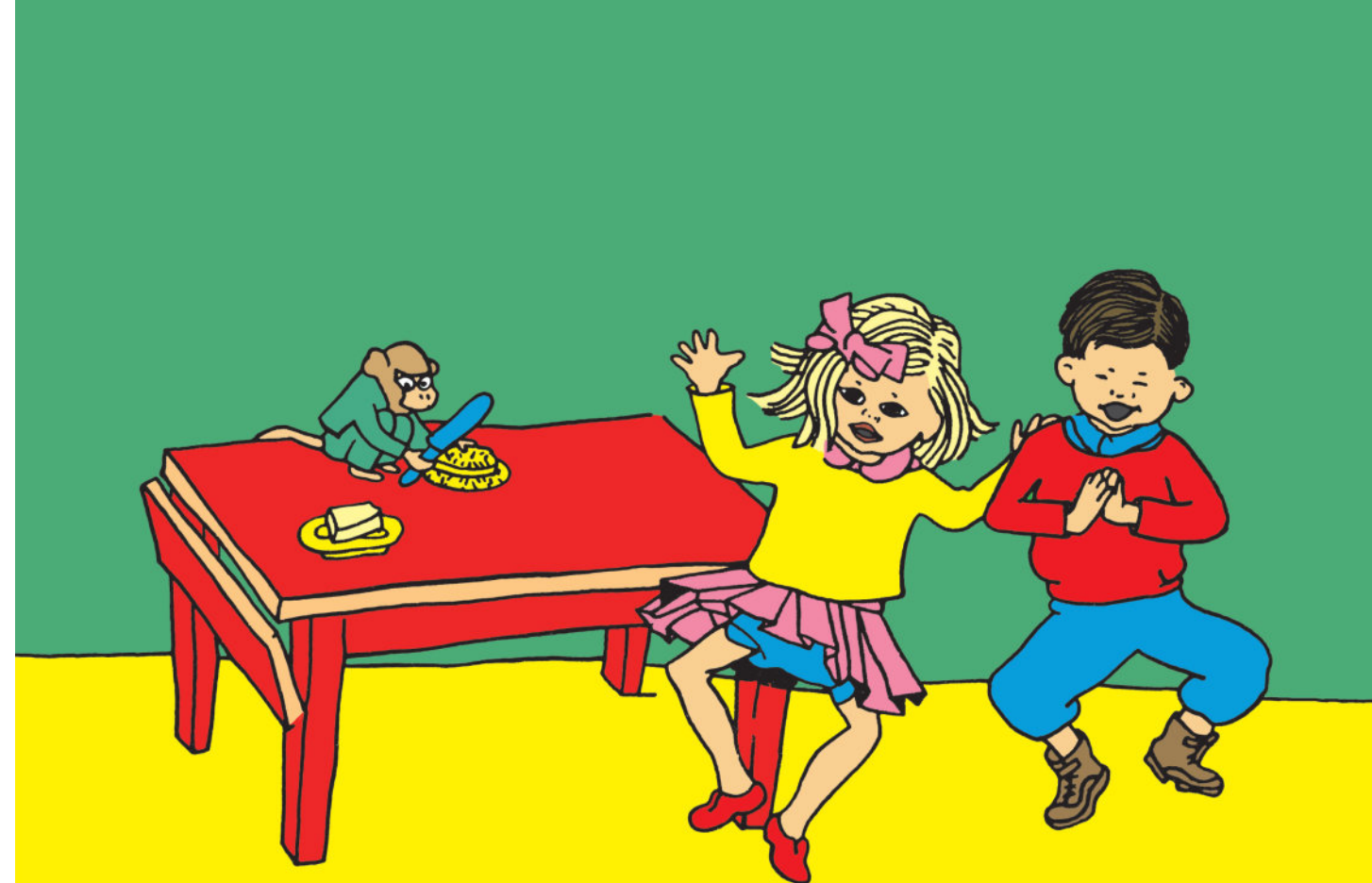
“Ôi Pippi,” cô bé thốt lên, “cậu định sẽ ở lại nơi xa xôi đó bao lâu?”

“Chà, cũng khó mà nói chắc được. Nhưng tớ nghĩ cũng phải đến năm mới.”

Annika nhún vai.

“Ai mà biết được,” Pippi nói. “Ở đó có thể rất hay ho, trên đảo Kì Khôi ấy. Mà thế thì có khi tớ lại thích ở đấy mãi luôn.”

Mắt của Tommy và Annika bỗng long lanh thấy rõ, mặt hai đứa càng nhợt nhạt thêm. Và bất chợt, Annika gục xuống bàn khóc nức nở.

“Nhưng sau khi nghĩ kĩ thì tớ không tin là mình muốn ở lại hẳn trên đảo đâu,” Pippi nhắc lại. “Cuộc sống kiểu hoàng tộc quá cũng í ẹ lắm. Rồi vào một ngày đẹp trời, tớ sẽ nói: ‘Tommy và Annika ơi, nếu tớ muốn quay trở về Biệt thự Bát Nháo một thời gian thì các cậu thấy sao?’”

“Ồ, nếu cậu viết thư cho bọn tớ thì bọn tớ sẽ rất vui,” Tommy nói.

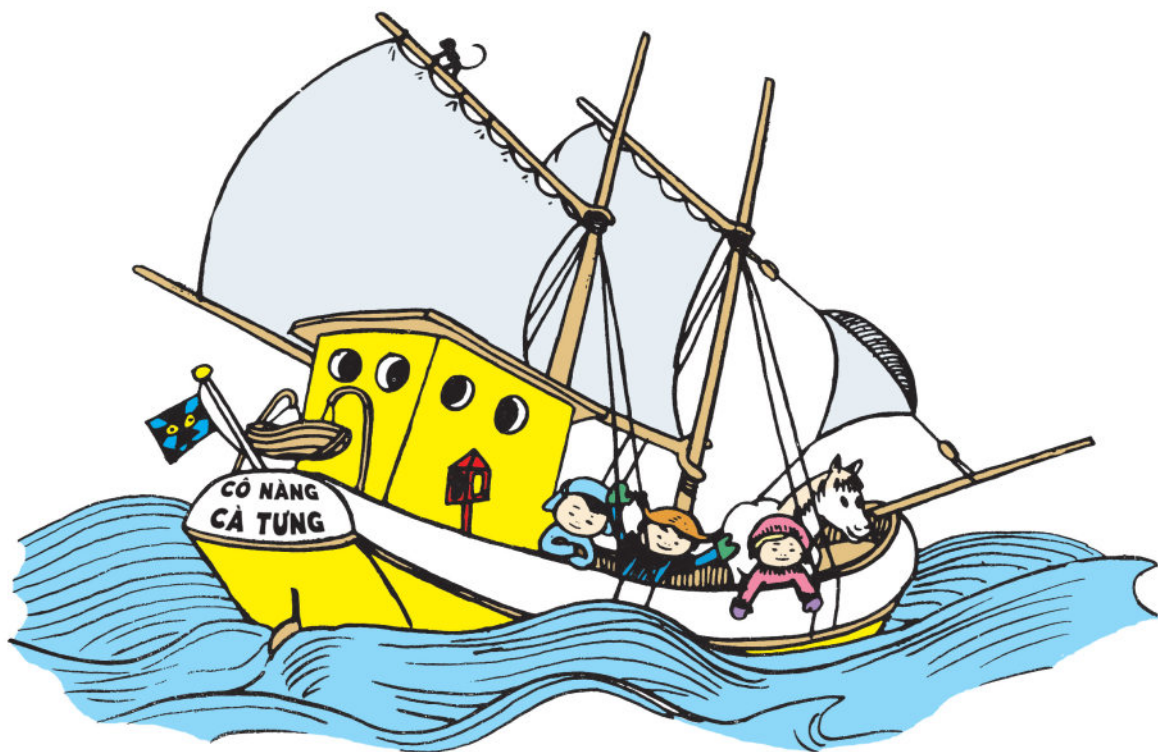
“Viết á?” Pippi thốt lên. “Các cậu có nghe thấy gì không thế? Tớ sẽ không viết đâu. Tớ sẽ chỉ nói đơn giản là: ‘Tommy và Annika ơi, bây giờ chúng mình sẽ quay về Biệt thự Bát Nháo.’”

Annika ngẩng lên khỏi mặt bàn, và Tommy hỏi:

“Cậu nói vậy là sao?”

“Ý tớ là sao ư?” Pippi nói. “Các cậu không hiểu à? Hay tớ quên chưa nói là các cậu sẽ cùng đi đến đảo Kì Khôi với tớ nhỉ? Tớ nghĩ chắc chắn là tớ đã nói chuyện đó với các cậu rồi chứ!”

Cả Biệt thự Bát Nháo im bật trong năm giây. Và rồi sau đó người ta nghe thấy tiếng hò reo vang trời. Đó là vì Tommy và Annika vui quá mà hét rú lên.

Vậy là, vào một tối se lạnh đầu xuân, Tommy và Annika lần đầu tiên trong đời rời khỏi thị trấn bé tí teo để sát cánh bên Pippi rong ruổi thế giới mênh mông và đầy lạ lùng. Cả ba đứa trẻ - hay nói đúng hơn là năm đứa, nếu tính cả chú ngựa và Ngài Nilsson - đứng thành hàng khi ngọn gió đêm trong lảnh đang căng đầy cánh buồm của tàu “Cô nàng cà tưng”.

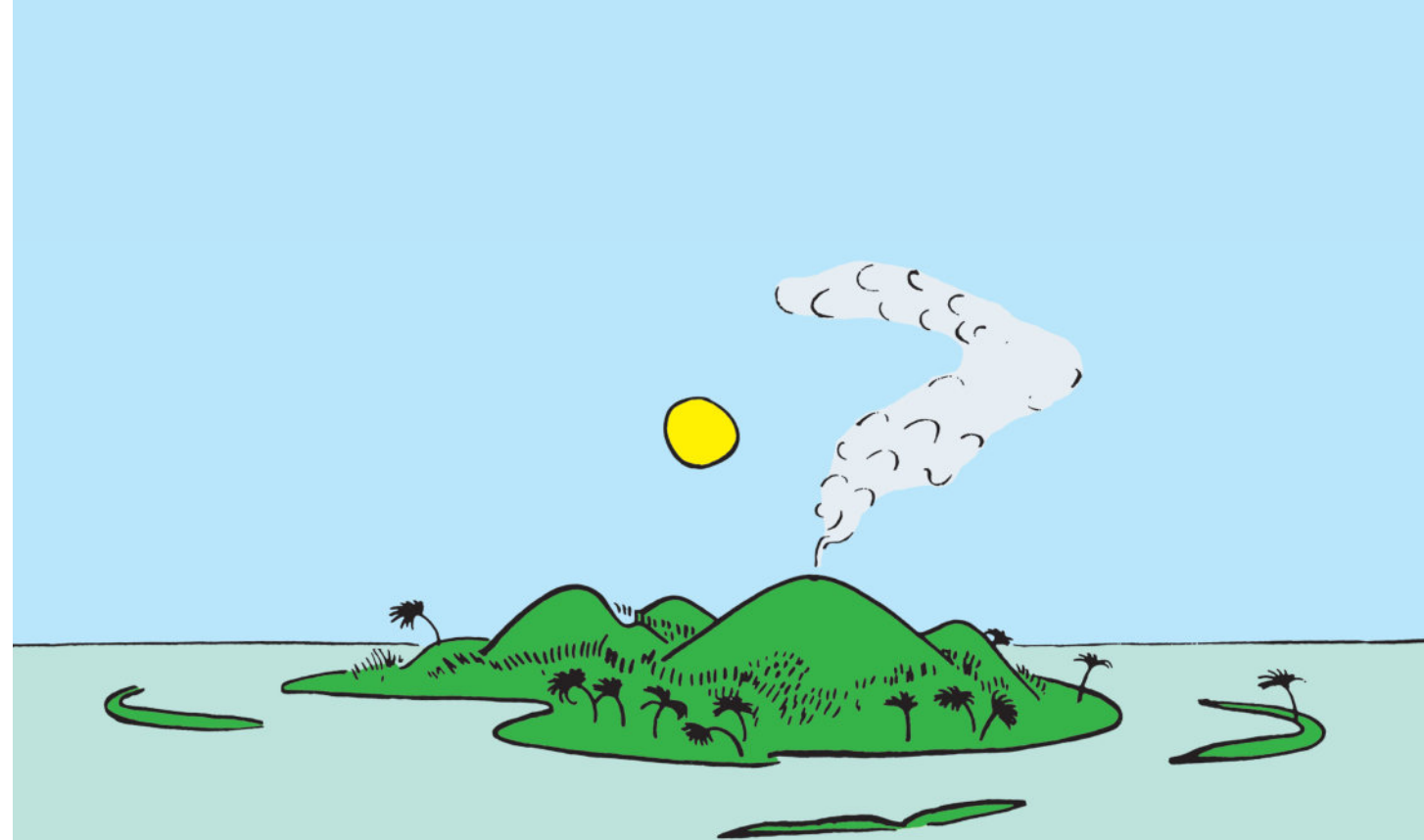
Tất cả đám bạn học đứng trên cầu tàu và hầu như đều phát khóc vì ghen tị. Đúng ra sáng nay lũ trẻ phải đến trường như bình thường. Chúng có bài tập về nhà môn Địa lí là học thuộc các hòn đảo ở Nam Thái Bình Dương. Tommy và Annika sẽ chẳng cần phải làm bài tập về nhà gì hết trong suốt một thời gian.

“Phải ưu tiên sức khoẻ trước bài vở ở trường,” bác sĩ dặn dò.

“Các đảo ở Nam Thái Bình Dương là nơi các bạn ấy sẽ đến mà,” Pippi nói.

Chuyến viễn du bắt đầu! Con tàu “Cô nàng cà tưng” rẽ sóng tiến ra đại dương dưới bầu trời lấp lánh những vì sao. Những tảng băng nhảy múa quanh thân tàu và gió hát vi vu trong những cánh buồm.

“Ôi Pippi ơi!” Annika thốt lên. “Tớ thấy trong người lạ lẫm. Tớ bắt đầu tin rằng tớ muốn trở thành cướp biển khi lớn lên.”

“Đảo Kì Khôi ngay phía trước!” Pippi hét to vào một buổi sáng nắng chói chang, trong khi cô bé đứng trên đài quan sát với một mảnh vải quần quanh bụng.

Thuyền đã giông buồm được bao ngày bao đêm, nhiều tuần nhiều tháng, đi qua cơn bão đại dương và những con sóng yên ả hiền hoà, trong ánh trăng và ánh sao, xuyên bóng tối và mưa nguồn, cả dưới nắng cháy. Vâng, họ đã giông buồm đi rất xa, xa đến nỗi Tommy và Annika hầu như quên mất cảm giác sống ở nhà trong một thị trấn nhỏ là như thế nào.

“Ôi, chúng mình sướng thật đấy!” Tommy và Annika thốt lên mỗi sáng khi hai anh em thức giấc trong một khoang tàu mà chúng ở cùng với Pippi.

“Đảo Kì Khôi ở ngay phía trước rồi!” Pippi hét lên.

Đúng vậy, phía trước dần hiện ra một hàng cọ xanh ngắt và bao quanh là nước biển xanh thăm thẳm.